

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/236/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118314949
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:6118314949.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Aleny Mikovej v spore žalobcu F. X., nar. XX.X.XXXX, bývajúceho v H. č. XXX, zastúpeného advokátskou kanceláriou AZARIOVÁ & RUŽBAŠAN Law firm s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťová 26, proti žalovanému E. L. X., nar. XX.X.XXXX, bývajúcemu v Z., L. č. 3, zastúpenému advokátskou kanceláriou Fiľo & Partners s.r.o., so sídlom v Bratislave, Štúrova 11, o zaplatenie 363,50 €, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 19C/27/2018-169 zo dňa 19.6.2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 19C/27/2019-222 zo dňa 23.7.2019 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

P r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť žalobcovi 82,61 € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a rozhodol, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 363,50 € titulom bezdôvodného obohatenia a tiež náhrady trov konania.

3. Žalobca svoj nárok odôvodnil tým, že je podielovým spoluvlastníkom pozemku nachádzajúceho sa v katastrálnom území Z. A., zapísaného na LV č. XXX ako parcela registra „E“ KN č. XXX, druh pozemku orná pôda o výmere 5460 m² o veľkosti spoluvlastníckeho podielu 142/448 a žalovaný je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti a to stavby nachádzajúcej sa v katastrálnom území Z. A., zapísanej na LV č. XXX ako chata - druh stavby budova pre šport a rekreačné účely, súpisné číslo XXX. Umiestnením stavby vo vlastníctve žalovaného na pozemku žalobcu dochádza k bezdôvodnému obohateniu v prospech žalovaného na úkor žalobcu, a to užívaním pozemku bez právneho dôvodu, keďže žalovaný užíva pozemok žalobcu vo výmere 995 m² bez úhrady. Žalobca uviedol, že si dal na účely stanovenia všeobecnej hodnoty ročného nájmu vypracovať znalecký posudok, z ktorého vyplynulo, že ročné nájomné predstavuje 0,731 € za m², teda ročný nájom za užívanie výmery vo veľkosti 995 m² žalovaným predstavuje 727 €. Žalobca si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetného pozemku za obdobie od 1.8.2016 do 31.1.2017, žalovaný je teda povinný zaplatiť žalovanú sumu. Poukázal na zaužívanú súdnu prax a právnu teóriu, že ako jeden z podielových spoluvlastníkov je oprávnený požadovať od žalovaného vydanie celého bezdôvodného obohatenia z titulu užívania pozemku žalovaným bez právneho titulu a následne je potom povinný vysporiadať sa s ostatnými spoluvlastníkmi podľa zásad uvedených v § 511 a § 513 OZ.

4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, tvrdil, že neužíva a nemá ani potrebu užívať pozemok parc. č. XXX o výmere 995 m², lebo užíva iba plochu 200 m². Neuznal znalecký posudok, ani grafické zameranie, ktoré predložil žalobca s konštatovaním, že boli vypracované účelovo. Podľa neho znalec nerešpektoval skutočný stav pozemku, vedeného v katastri nehnuteľnosti Z. A. na LV č. XXX a na predmetný prípad sa má správne aplikovať zákon č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov ako lex specialis s použitím zákona č. 582/2004 Z.z.. Z toho vyplýva, že cena trvalého trávnatého porastu je 0,0202 €/m², a teda za rok pri užívaní 200 m² je to suma 17,32 €. Za užívanie pozemku žalovaný platí aj daň, za rok 2016 to bolo 1,99 €, za rok 2017 suma 2,60 €, napriek tomu, že túto daň je povinný platiť vlastník pozemku. Započítal si teda túto pohľadávku v zmysle § 580 Občianskeho zákonníka voči žalobcovi vo výške 4,59 €. Podľa neho žalobcovi ako spoluvlastníkovi vznikol nárok na náhradu bezdôvodného obohatenia za rok 2016 a 2017 vo výške 34,64 €, po zápočte ostáva k úhrade 30,01 €, ktorú sumu uhradza poštovou poukážkou. Z ďalších podaní žalovaného vyplýva, že neuznal tvrdenie žalobcu o užívaní pozemku, pretože užíva pozemok žalobcu o výmere 254 m², ktorá plocha predstavuje plochu pod stavbou chaty a altánku 54 m² a k tomu plocha 200 m², ktorá je k týmto stavbám prirahlá a ktorú užíva. Plocha, ktorá činí rozdiel medzi žalobcom tvrdenu plochou užívania a skutočne užívanou tvorí prudký zráz a breh, ktorý sa na jeho osobné užívanie ani využívať nedá. Žalovaný v časti rozdielu tohto pozemku nemá ani stavbu, ani žiadne dočasné alebo mobilné zariadenie, táto časť je ponechaná ako trávnatá plocha, o ktorú sa navyše žalobca nestará. Žalovaný si taktiež dal vypracovať znalecký posudok, ktorý určil výšku nájmu na 0,57 €/m²/rok, čo pri výmere skutočne užíwanej časti zo strany žalovaného činí ročný nájom vo výške 144,78 € a rozdiel prislúchajúci žalobcovi 45,89 €. Poukázal tiež na to, že úhradu, ktorú žalobcovi zaslal vo výške 30,01 € žalobca odmietol prijať.

5. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, ale aj listinnými dôkazmi, ako aj predloženými znaleckými posudkami a vec právne posúdil podľa ust. § 451 ods. 1,2, § 456, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, § 580 Občianskeho zákonníka, ale aj podľa § 6 ods. 1 písm. c/ ods. 7 zákona č. 582/2004 Z.z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavby v znení neskorších zmien a predpisov, podľa § 194 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku (CSP) a vo veci rozhodol. Konštatoval, že predmetom sporu je žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku žalobcu žalovaným bez právneho dôvodu za rozhodné obdobie od 1.8.2016 do 31.1.2017. Poukázal na nesporné skutkové zistenia, že podielovým spoluvlastníkom predmetného pozemku je žalobca o veľkosti podielu 142/448 a žalovaný je bezpodielový spoluvlastník nehnuteľnosti - chaty, súpisné číslo XXX na tomto pozemku postavenej s tým, že v určitom rozsahu aj užíval v rozhodnom období predmetný pozemok bez právneho titulu. 6. Následne sa súd prvej inštancie vo všeobecnej a teoretickej rovine zaoberal definíciou plnenia bez právneho dôvodu a podstatou bezdôvodného obohatenia a poukázal na to, že podľa zaužívanej súdnej praxe bezdôvodné obohatenie vzniká napr. i tomu, kto svojím konaním dosiahol na úkor vlastníka postavenie detentora jeho pozemku tým, že celý oplotený pozemok uzamkol, urobil ho prístupný pre seba a svoje potreba a to bez ohľadu na to, nakoľko intenzívne ho skutočne využíval. 7. V prejednávanej veci nejde o prípad, kedy žalovaný okolie chaty akýmkoľvek spôsobom znepřístupnil s podielovým spoluvlastníkom pozemku na ktorom sa chata nachádza, nejde o prípad, kedy žalovaný okolie chaty akýmkoľvek spôsobom znepřístupnil podielovým spoluvlastníkom pozemku, na ktorom sa chata nachádza a preto mal za to, že je dôležité sa zaoberať otázkou faktického užívania pozemku okolo chaty a s tým súvisiaceho ustálenia rozsahu tohto užívania. Medzi stranami sporu pritom bolo sporným, či žalovaný užíva pozemok nad výmeru 245 m² ako ju uznáva žalovaný, a to konkrétne išlo o plochu ďalších 741 m². Konštatoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že by na strane žalovaného v prejednanom prípade v rozhodnom období vzniklo na jeho úkor bezdôvodné obohatenie v rozsahu rozlohy prevyšujúcej 254 m². Samotné grafické znázornenie, ktoré žalobca predložil nie je dôkazom o tom, v akom rozsahu a či vôbec žalovaný predmetný pozemok užíva, pretože ako vyplýva aj z listinného dôkazu grafického znázornenia, nejde o taký dôkaz, ktorý by to dokladoval. V tomto smere poukázal aj na výpoveď E.. X.. X. U., ktorý konštatoval, že vypracoval predmetné grafické znázornenie po ohliadke nehnuteľnosti na mieste samom, pričom zadávateľom znázornenia bol zástupca žalobcu s tým, že zadaním bolo zamerať rozhranie plotov živého plotu na predmetnej parcele č. XXX, aby bolo zrejmé kto a v akom rozsahu predmetnú parcelu užíva. Súd konštatoval, že už z tejto výpovede svedka je zrejmé, že predmetom grafického znázornenia nebolo zameranie rozhrania užívania predmetnej parcely v okolí stavby a nemohlo byť ani zameranie rozhrania užívania predmetnej parcely. Táto otázka plochy užívania je síce skutkovou otázkou, avšak súčasne nie odbornou, resp. nejde o skutkovú okolnosť, na ktorú by boli potrebné odborné znalosti z odboru geodézie. Nezabudol podotknúť, že predmetný svedok bol na mieste samom k dátumu 21.11.2017, resp. bezprostredne predtým a nemohol sa vyjadriť k zisteniam skutkovým časovo sa vzťahujúcim

k rozhodnému obdobiu, ktoré je uplatnené v tomto spore a to od 1.8.2016 do 21.1.2017. Pokiaľ sa tento svedok vyjadroval k užívaciemu stavu, vyjadroval svoj subjektívny názor, pretože ako sám uviedol pri ohliadke nemal k dispozícii žiadne podklady alebo informácie o tom, kto vysádzal vegetáciu, kto staval ploty, spevnené plochy a podobne, pri vypracovaní tohto grafického znázornenia neboli prítomní vlastníci chát a podobne. Poukázal tiež na to, že žalovaný správne podotkol v súvislosti s tvrdeným basketbalovým ihriskom na predmetnom pozemku sa nachádzajúcim, ani znalec E.. W. vo svojom posudku neuvádza, že by sa tam takéto ihrisko nachádzalo. Tiež súd prihliadol na tvrdenie žalovaného o tom, že samotné živé ploty boli vysadené ešte v čase, keď žalovaný nebol vlastníkom chaty stojacej na predmetnom pozemku a že tieto živé ploty po desaťročia vytvárajú bariéru voči zosuvu zemin, náletu lístia, drobných drevín, stekajúcej vode z okolia. Spochybnil teda závery žalobcu o tom, že by živý plot, ktorý sa na pozemku nachádza a ktorého hranica bola znázornená v grafickom náčrte mal predstavovať práve tú hranicu, po ktorú žalovaný užíva predmetný pozemok. Žalobca v konaní nepreukázal tvrdenie o tom, že pozemok v okolí chaty v rozsahu 995 m² tvorí jeden funkčný celok a uvedené nevyplývalo ani z vykonaného dokazovania. Taktiež vyslovil názor, že kosenie pozemku vo výmere 995 m² zo strany žalovaného (2 x do roka) nepreukazuje, že predmetný pozemok užíva, pretože podľa tvrdenia žalovaného, robí to len za účelom, aby celé nezarástlo burinou a nestala sa z toho džungľa. Na základe toho preto súd konštatoval, že v tejto súvislosti žalovanému nemohol vzniknúť akýkoľvek majetkový prospech, ani bezdôvodné obohatenie na úkor žalobcu. Žalovaný totiž kosenie nerealizoval ako výkon užívacích práv napr. za účelom sadby plodín, atď. alebo za účelom nejakej úrody, prípadne úpravy pozemku ako oddychovej plochy alebo športového využitia. V spore bolo preukázané bezpochyby iba to, že žalovaný užíva pozemok okolo chaty reálne vo výmere 254 m². 8. V súvislosti s tvrdením žalovaného a vznesenou kompenzačnou námietkou vo výške 4,65 € ako daň z príslušného pozemku patriaceho k stavbe chaty, súd konštatoval, že z predložených dôkazov vyplývalo, že daň nebola vyrúbená žalobcovi, ale žalovanému a teda na strane žalobcu v tej súvislosti s úhradou tejto dane nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie ako pohľadávka voči žalovanému zaplatená zo strany žalovaného správcovi dane a nepredstavuje teda vo vzťahu k žalobcovi kompenzabilnú pohľadávku. Súd preto na tvrdený zánik pohľadávky uplatnenej v predmetnom konaní titulom započítania neprihliadol. 9. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že ak sa žalovaný v konaní bránil, že v prejednávacom prípade ide o užívanie pozemku, ktorý je vedený v katastri ako orná pôda, preto sa má na uvedený prípad aplikovať zákon č. 504/2003 Z.z., na základe čoho namietal ocenenie pozemku podľa znaleckého posudku znalca E.. U. W. a sám do konania predložil posudok vypracovaný E.. X. A., tak súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného. Obaja znalci vo svojich posudkoch sa zhodli na tom, že pozemok, hoci je v KN evidovaný ako orná pôda sa dlhodobo na tento účel nevyužíva a slúži ako pozemok okolo rekreačných chát v danej lokalite, preto podľa názoru súdu prvej inštancie neboli splnené podmienky na to, aby základom pre stanovenie výšky uplatneného nároku bol zákon č. 504/2003 Z.z. a stotožnil sa v tomto s argumentáciou žalobcu. V neposlednom rade poukázal na to, že v priebehu konania sa strany sporu zhodli na tom, že základom pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia bude spriemerovanie výsledných hodnôt vyplývajúcich z oboch znaleckých posudkov, t.j. 0,6505 € za 1m² za 1 rok. Na základe toho priznal žalobcovi bezdôvodné obohatenie za rozlohu pozemku 254 m² po 0,6505 € za m² za rok, čo za rozhodné obdobie činí 82,61 €. Súd posúdil obranu žalovaného aj v súvislosti s tým, že žalobca si môže uplatňovať nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia do výšky svojho vlastníckeho podielu ako nedôvodný, čo riadne zdôvodnil tak známou judikatúrou Českej i Slovenskej republiky. 10. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP a žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal, pretože hoci žalovaného úspech prevýšil úspech žalobcu s prihliadnutím, že za neúspech žalobcu nemožno považovať východiskovú cenu nájmu, ktorá záležala od znaleckého posudku (pre ktorý prípad neúspechu by žalobcovi patrila náhrada v celom rozsahu) a zohľadnil aj to, že žalovaný mal neúspech spočívajúci tiež v nepriznaní uplatneného rozsahu bezdôvodného obohatenia. 11. V zákonnej lehote podal žaloba proti všetkým výrokom rozsudku odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovaného zaplatiť žalobcovi aj sumu 310,61 € a prizná žalobcovi proti žalovanému plnú náhradu trov konania, prípadne celý rozsudok zruší s tým, že vec podľa § 391 ods. 1 vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Poukázal na to, že spornou skutočnosťou v predmetnom konaní bol rozsah, v akom zo strany žalovaného dochádza k neoprávnenému užívaniu pozemku vo vlastníctve žalobcu. Súd prvej inštancie pritom po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobcom v konaní nebolo preukázané, že žalovaný sa bezdôvodne obohacuje na jeho úkor neoprávneným užívaním pozemku v rozsahu prevyšujúcom 254 m². Toto konštatovanie súdu je podľa žalobcu nesprávne, ako aj konštatovanie, keď vyslovil, že grafické znázornenie priebehu živých plotov predložené v konaní žalobcom nemôže predstavovať rozsah užívania pozemku. Z výpovede svedka E.. U. jednoznačne vyplývalo, že účelom

vyhotovenia grafického znázornenia bolo určenie polohy rozlohy v akej žalovaný pozemok vo vlastníctve žalobcu užíva. Žalobca dal odvolaciemu súdu do pozornosti, že oplotenie pozemku zo severnej strany železným plotom a z východnej strany smrekmi, z južnej strany ihriskom, za ktorým sa nachádza ešte vykosená časť, tvorí nielen hranicu medzi určením vlastníckeho práva dvoch subjektov k predmetu vlastníctva, ale tiež zábranu k nepovolenému vstupu cudzích osôb na pozemok vo vlastníctve určitého subjektu. Práve oplotenie určitej časti pozemku zo strany užívateľa pozemku predstavuje rozsah v akom predmetný pozemok užíva. V danom prípade rozsah pozemku v okolí chaty žalovaného ohraničený priebehom živých plotov tak, ako bol určený geodetmi o výmere 955 m², bezpochyby predstavuje rozsah, v akom dochádza k užívaniu predmetného pozemku zo strany žalovaného, čo napokon uviedol v konaní aj sám žalovaný, keď sa vyjadril, že predmetný pozemok v tomto rozsahu kosí. Nesúhlasil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že samotným kosením pozemku nedochádza zo strany žalovaného k bezdôvodnému obohateniu, pretože kosením obhospodaruje tento pozemok vo vlastníctve žalobcu bez akéhokoľvek právneho titulu. Ploty na pozemku žalobcu udržuje, ak k týmto plotom sa cez celý pozemok vo vlastníctve žalobcu musí aj dostať. Je absurdný záver súdu prvej inštancie, ak konštatuje, že napriek koseniu pozemku o rozlohe 955 m² a udržiavaniu živých plotov tvoriacich hranicu medzi pozemkami nejde o užívanie pozemku. Súd takto hrubo zvýhodnil subjekty, ktoré bez akéhokoľvek právneho titulu užívajú cudzie nehnuteľnosti, spoluvlastníka pozemku znevýhodnil, čo je vymykajúce sa z princípu spravodlivosti. Ak pre súd nepostačila svedecká výpoveď a zameranie využívania pozemku geodetom, takisto potvrdenie kosenia a starania sa o živé ploty potvrdené samotným žalovaným, ako aj judikáty krajského súdu vychádzajúce z toho, že pozemok tvorí jeden funkčný celok, sudca hrubým spôsobom odklonil od spravodlivého riešenia veci a zvýhodnil neoprávnene užívajúceho, ktorý si de facto môže sám určovať akú výmeru užíva, ktorú by súd ako vyplýva z jeho záverov akceptoval. Už samotným umiestnením stavby vo vlastníctve žalovaného, ktorá je so zemou spojená pevným základom na pozemku vo vlastníctve žalobcu, dochádza k užívaniu celého pozemku. V takomto prípade je totiž pozemok užívaný už len tým, že je na ňom postavená stavba a je bez právneho významu akým spôsobom je vlastnícke právo k stavbe vlastníkom konzumované. Nemožno tiež súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, keď vychádzal z rozsahu užívaného pozemku vo vlastníctve žalobcu z rozhodnutia správcu dane, za ktorú rozlohu platil žalovaný daň z nehnuteľnosti. Tento záver je nepochopiteľný, pretože ak žalovaný v budúcom roku uvedie, že užíval v tomto roku 0 m², tak v danom prípade by nebolo dané užívanie bez právneho dôvodu. Chata žalovaného, vrátane okolitého pozemku predstavuje ohraničený areál, jednotný funkčný celok nie je možné oddeliť funkcionalitu budovy od samotného pozemku, v budove je totiž potrebné fyzicky sa aj dostať, čo potvrdzuje sám žalovaný, keď uviedol, že kosí pozemok o výmere 995 m² a nie bezprostredne pozemok pred chatou. Čo sa týka trov konania, aj tu zo strany súdu došlo k nesprávnemu rozhodnutiu. V danom prípade ak rozhodnutie o rozsahu užívania záviselo od úvahy súdu prvej inštancie, avšak v základe sporu bol žalobca úspešný, keď mu bola súdom priznaná časť nároku, preto mal súd prvej inštancie priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Nemožno totiž zaťažiť žalobcu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu, resp. znaleckého dokazovania. Aj v prípade rozhodnutia naplnenie pri ktorých výrok súdneho rozhodnutia v časti výšky záviselo od úvahy súdu alebo znaleckého rozsudku náhrada trov konania je v tomto prípade posudzovaná podľa princípu vyjadreného v ust. § 142 ods. 3 O.s.p., ktorý sa uplatňuje aj naďalej a to na základe interpretácie § 255 CSP v súlade s článkom 2 ods. 1, článkom 3 ods. 1 a článkom 4 CSP. 12. K odvolaniu žalobcu podal písomné vyjadrenie žalovaný, ktorý uviedol, že považuje rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, vrátane nároku o náhrade trov konania a ako taký ho navrhol odvolaciemu súdu v celom rozsahu potvrdiť a zaviazat' žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že predložil v konaní fotodokumentáciu a tiež videodokumentáciu, ktorá predmetný pozemok definuje ako voľne prístupný, ohraničený náletovými drevinami a živým plotom. Tieto dreviny ani živý plot však žalovaný nesadil, to všetko existovalo už v čase, keď kupoval stavbu chaty, ktorá sa na dotknutom pozemku nachádza. Zvyšná časť pozemku nad výmerou 254 m², čo je plocha okolo stavby chaty nepredstavuje plochu, ktorú by žalovaný užíval. Skutočnosť, že asi 2 x ročne túto plochu kosí, vyjadruje len to, že túto povinnosť si neplní sám žalobca a takto za vlastníka žalovaný vykonáva jeho povinnosti tým, že sa o pozemok stará. Poukázal pritom na ust. § 3 ods. 1 písm. b/ zákona č. 220/2004 Z.z. o ochrane a využívaní poľnohospodárskej pôdy a o zmene zákona č. 245/2003 Z.z. o integrovanej prevencii a kontrole znečisťovania životného prostredia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Pozemok žalobcu je v ním požadovanom rozsahu voľne prístupný, priechodný, hranice živých plotov sú taktiež priechodné, pretože nie sú pravidelné a keďže sú tieto dreviny na pozemku žalobcu, sú v jeho vlastníctve, čo žalovaný aj rešpektuje. Dôkazné bremeno znáša v plnom rozsahu v tomto spore žalobca, ktorý v konaní nepreukázal, že by žalovaný dreviny a živé ploty vysadil a tým by určil svoje užívanie nad rozsah ním tvrdenou výmerou 254 m².

Poukázal tiež na to, že súdy už takéto prípady prejednávali a je bez pochyby jasné, že samotné kosenie trávy, ktoré supľuje, plnenie povinností vlastníka nemôže byť považované za bezdôvodné obohatenie.

13. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas a oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, uplatnené odvolacie dôvody v prejednávanej veci nie sú preukázané a rozsudok je vecne správny, preto ho odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 9.4.2020 po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

14. Žalobca v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/, h/ CSP. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Ide o taký procesný postup súdu, ktorým sa strane sporu odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktorého dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

15. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok vymedzených v podaných odvolaniach dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky odvolateľa boli už predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi dôsledne vysporiadal pri rozhodovaní v danej veci. Podľa názoru odvolacieho súdu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je precízne odôvodnený a spĺňa kritériá riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP. Ani ďalšie skutočnosti uvedené v odvolaní neumožňujú odvolaciemu súdu prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, preto ho odvolací súd ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP.

16. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku, odkazuje na nich a na zdôraznenie správnosti rozsudku uvádza:

17. Veľmi správne uzavrel súd prvej inštancie, ak poukázal na zaužívanú súdnu prax a nepovažoval nárok žalobcu proti žalovanému uplatnený v tomto spore za taký prípad, kde by svojím konaním žalovaný dosiahol na úkor vlastníka (spoluvlastníka)

pozemku postavenie detentora, ktorý oplotením alebo uzamknutím pozemku by ho urobil prístupným len pre seba a svoje potreby bez ohľadu na jeho skutočné využívanie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení žalobcu, ktorého výška by zodpovedala nájomu za výmeru pozemku prevyšujúcu preukázaný 254 m². Žalovaný pozemok neoplatil, skutočnosť, že ho kosí vo väčšej výmere a že v prírode sa javí ako príľahlá plocha len preto, že sú tam náletové dreviny, ktoré on nesadil ešte neznamená, že ho nemôže užívať vlastník pozemku, ktorý sám môže urobiť opatrenia, aby nedochádzalo k užívaniu pozemku žalobcom aj v tejto výmere, ak má takéto podozrenie.

18. V súvislosti s odvolaním žalobcu proti výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že nemožno posudzovať úspešnosť žalobcu len z pohľadu, že výška plnenia závisela od znaleckého posudku alebo úvahy súdu, keďže si uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemku žalobcom bez právneho titulu vo väčšej výmere, ako mu napokon súd priznal. Žalobcom žiadané pravidlo by bolo možné použiť len vtedy, ak by sa bol súd stotožnil s tým, že bezdôvodné obohatenie predstavuje u žalobcu užívanie celej žalovanej výmery pozemku a otázna by bola len výška sumy za 1m².

19. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1,2 CSP v spojení s § 225 ods. 1 CSP. Žalobca nebol so svojím odvolaním úspešný, preto má úspešný žalovaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- g) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- h) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- i) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

j) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

k) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

l) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

m) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

n) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

o) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).